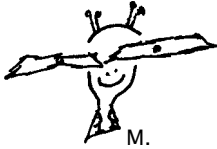

eR Te Te

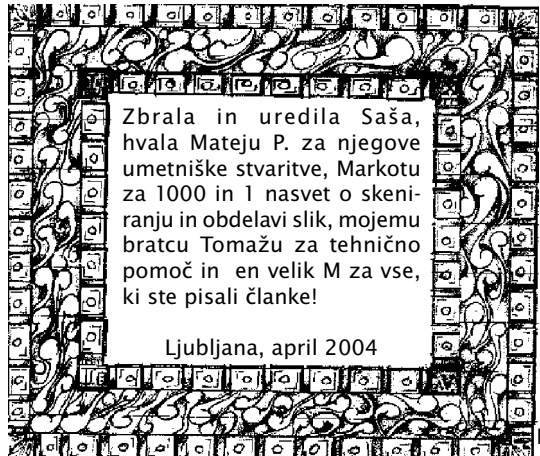
Glasilo Rodu Tršati Tur, št. 5

KAZALO

M.	Uvod	3
	Pisma bralcev.....	4
	Kako je Glupko iskal pamet.....	6
	Pesmi.....	13
	Ogled slovenske folklorne skupine France Marolt.....	15
	Not 2004	16
	Vod se predstavi	20
	Avstralija, zares?.....	21
	Kaj je to?.....	27
	Za bistre oči	28

M.

eR	
Te	Te

UVOD

Po kratkem zatišju smo zopet tu. Na prvi pogled nič kaj novega bi rekel človek. Toda, če si Ertete ogledate nekoliko natančneje boste opazili celo kopico osupljivih novosti. Na primer, ali ste vedeli, da ima Videk naravnost čudovito domišljijo in je samo za nas napisal pravljico o Glupku? Ali pa to, da Matej P. flirta s teto umetnostjo in je na pravi poti, da postane nova Ivana Kobilica? Riše, da človeku sapo vzame. Na vod hobotnic se obrnite, če potrebujete kakšno ljubezensko pesem, da z njo ogrejete srce svoje simpatije. Dumy se nam pridno oglašča iz Avstralije in nas s svojimi poročili slika pisano in nenavadno avstralsko sliko. Johny je svoj domišljijijski svet predstavil v sliki in besedi. Vse to in še mnogo več...

Obrnite list in uživajte.

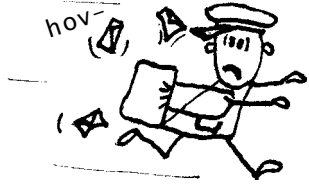
Uredništvo

eR	
Te	Te

PISMA BRALCEV

Vesela srečanja MČ

V soboto, 14.11. smo imeli srečanja MČ-jev. Tam so bile delavnice. Od delavnic mi je bila najboljša delavnica pogube. Bila sem jaz in Nik ter vodnika Jurij in kar štirje so manjkali. Na delavnicah je bilo lepo. Bilo je veliko delavnic in ena izmed njih je pripravil tudi naš rod.

Neža Pompe

V soboto 14.11. smo se zbrali, da bi odšli na Vesela srečanja. Tam smo imeli veliko različnih delavnic. Najbolj všeč mi je bila delavnica pogube. Na Veselih srečanjih sem se imela dobro.

Anonimni MČ

Izlet v Škocijanske jame

Zbrali smo se 8:30 pred taborniško sobo in odšli na glavno železniško postajo. Z vlakom smo se ob 9:30 odpeljali proti Divači. Med vožnjo sta nam popestrila jutro Urša K. & Gašper G.... Nato smo vzeli pot pod noge in se odpravili peš 3 km PROTI Škocjanskim jamam. Najprej smo si ogledali razgledno točko iz katere se je dalo videti slap reke Reke in odprtino v jamo. Ob 13:15, ko smo Mihi pomagali pomalcati, smo se odpravili na ogled jam.

Videli smo mogočen vhod v jame, kjer nam je vodič razložil nekaj stvari. Videli smo: kapnik v obliki medveda in človeka, ki medveda ogleduje, most in prepad,... Iz jam smo šli z dvigalko, ki nas je ponesla do vrha. Zahvalili smo se vodiču in se odpravili peš proti Divači. 3 km smo prehodili v najkrajšem možnem času in to kar v 30 minutah. Ulovili smo vlak in se srečni odpeljali proti Ljubljani.

Z lepimi spomini na Škocjanske jame vas prav lepo pozdravljamo:

Petra, Gašper, Urša, Žiga, Gašper, Nejc, Jure in Miha iz voda Kradljivcev

eR	
Te	Te

Čajanka

Na čajanki vas je bilo veliko in smo se imeli lepo. Metali smo tudi rakete.

Primož

Ogled predstave Žogica Marogica

Risal: Vid

Meni predstava ni bila všeč, ker so vsi pihali in ker je bila preveč otročja. Dobro mi je bilo samo takrat, ko sta babica in dedek igrala na boben in lajno.

Rok

V soboto 7.2.2004 smo šli s taborniki v lutkovno predstavo. Šli smo po stezicah mimo igral in prečkali 2 prehoda za pešce. In končno smo prišli do lutkovnega gledališča. Tam smo se oblekli in počakali na predstavo Žogica Marogica. Predstava mi je bila všeč pri zmajih.

Jure P.

Risal: Vid

eR	
Te	Te

KAKO JE GLUPKO ISKAL PAMET

Pred mnogimi mnogimi leti, ko je bilo na svetu veliko manj ljudi, kot jih je danes, je bilo pameti še dovolj, da so si jo ljudje lahko razdelili

med seboj in še je je ostalo. Kljub temu pa se je našel fant, Glupko po imenu, ki je ko se je delila pamet zaspal in tako ostal brez pameti. Ker je bil doma s kmetov je mnogo let samo pasel ovce in pameti niti ni posebno pogrešal. So pa njegovo pamet toliko bolj pogrešale ovce, saj Glupko ni vedel, da bi jih na pašo moral peljati na pašnik, ne pa v Mesto izsušenega vodnjaka.

Mesto izsušenega vodnjaka je bila nekoč mogočna prestolnica vse dežele, njegova lepota pa je slovela daleč naokoli. Sploh pa je bil sloveč vodnjak na osrednjem trgu, iz katerega je tekla zdravilna voda, ki je dajala energijo vsemu mestu. Potem pa je nekoč ta vodnjak nenadoma presahnil in mesto je ostalo brez vode. Zato so se njegovi prebivalci izselili in mesto je počasi začelo propadati, vendar pa je še vedno ohranilo nekaj svoje lepote in ker Glupko niti ni vedel, da bi bilo mesto, lahko še veliko lepše, ga je ta lepota tako očarala, da je vedno znova zahajal vanj. Ker pa je ovcam okusna zelena trava mnogo bolj všeč kot še tako krasno mesto so iz njega hitro pobegnile in Glupko je ostal sam.

Ko je Glupko videl, da so mu vse ovce pobegnile, je od žalosti zajokal. Solze so mu začele teči po licih in kmalu omočile tla izsušenega mesta.

In ko je prvič po dolgih dolgih letih po mestu stekla voda, je ta iz dolgotrajnega spanca prebudila mestno zaščitnico vodno vilo. In ker so jo Glupkove solze obudile od mrtvih je najprej začutila globoko hvaležnost, nato pa ga je vprašala zakaj je jokal in Glupko ji je odgovoril:

»Nikoli nisem bil posebej pameten in tako nisem vedel, da ovcam tukaj ne bo všeč, pa so mi pobegnile.

eR	
Te	Te

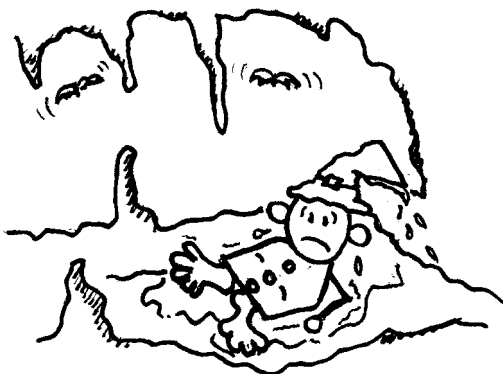
Če bi le imel malo več pameti, pa bi znal bolje čuvati ovce in mi ne bi ušle. Joj, kako bi bil vesel, če bi mi ti vila prinesla malo pameti.«

Vila mu je odgovorila: »Z veseljem bi ti prinesla toliko pameti, da bi bil pametnejši kot sam kralj. Vendar pa sem bila zelo dolgo brez vode, kar me je zelo izčrpalo in sem preslabotna, da bi šla po pamet. Ker pa vidim, da si po dolgih letih vrnil vodo v mesto boš storil najbolje, če se odpraviš iskat vodo iz izsušenega vodnjaka. Če jo boš vrnil v mesto, bo mesto spet zacvetelo in za nagrado boš dobil pameti kolikor si želiš. Zdaj pa se moram posloviti, ker še vedno čutim veliko utrujenost in se mi oči že zapirajo.«

Ko je Glupko slišal, da lahko namesto pameti išče vodo si je oddahnil, saj je dobro vedel, da mimo njihove hiše teče potok. Brž je stekel domov in zajel polne dlani vode ter jo ponesel nazaj proti Mestu. Toda glej ga zlomka. Preden je prišel v Mesto mu je vsa voda odtekla in nato še enkrat in še enkrat in še kar nekajkrat. In ko je videl, da v Mesto ne uspe prinesiti nič vode je pomislil, da je morda potok premajhen, zato se je odločil, da bo poiskal veliko reko, kjer je vode zagotovo dovolj, da napolni vodnjak. Da pa se ne bi izgubil se je odločil, da bo najbolje, če hodi kar ob potoku in tako je krenil ob potoku navzgor. Tako je hodil nekaj časa, reke pa ni bilo na spregled. In ker je hodil že kar precej časa in se je pot začela vzpenjati je bil že zelo utrujen, tako da je, ko je na svoji poti zagledal majhno votlino hitro stopil vanjo in takoj zaspal. Ker pa je bila votlina zelo vlažna, saj je šlo nenazadnje za izvir potoka, je bil Glupko kmalu čisto moker, zato ga je začelo zebsti in se je zbudil. Potolažil

se je, da so bile to le sanje in da je v resnici poletje in ga ne more zebsti. Ker pa je še vedno ostal v votlini, je od mraza kmalu začel glasno škripati z zobmi. To škripanje pa je slišal gorski škrat Dobrica, ki se je ravno vračal z dela v rudniku.

Dobrica je bil sicer godrnjavi in malo čudaški škrat, ki je vedno

eR	
Te	Te

govoril , da se morajo škrtati zanašati sami nase in da, če si ne boš sam pomagal ti ne bo nihče, in ki se je, ker se je vedno zanašal samo nase in ker je bil že star v svojem življenju marsičesa naučil. Ker pa je bil kljub njegovi godrnjavosti tudi dobrega srca, je vedno priskočil na pomoč vsakemu, ki je je bil potreben. In, ker se mu je Glupko zasmilil, ga je ogovoril:

»Ej dečko, če boš takole čepel v vodi boš še zmrznil. Kaj ti je pa treba iskati v tej vodi ? Hitro z mano, da se pogreješ in osušiš in da noč prebiješ kot pošten škrtat, ne pa da tako kažeš kakšna je človeška neumnost. Dokler pa bova hodila do doma, mi lahko poveš svojo zgodbo.«
In Glupko mu je povedal, kako išče pamet in zaključil s pripovedovanjem, ravno ko sta prišla do škrtatove jame.

Dobrica je Glupku pripravil posteljo večerjo in toplo obleko, nato pa zagodrnjal: »Če boš takole iskal pamet je prav gotovo ne boš nikoli našel. Kdo je pa že videl, da bi voda iz vodnjaka odtekla v hribe. Vse vode se na koncu vendarle iztečejo v morje. No, sedaj pa le zaspil in se dobro spočij. Jaz pa bom tačas razmislil, kaj bi bilo najbolje storiti.«
Ko je Glupko zaspal je Dobrica dolgo časa razmišljal, kaj bi bilo treba storiti, nato pa je zagodrnjal: »Menda bi tule Okean lahko pomagal«, nato pa se je tudi on zleknil v posteljo in veselo zasmrčal.

Tako sta se naslednje jutro Glupko in Dobrica odpravila na dolgo pot, ki ju je vodila vse do Okeanovih dvorcev. Spustila sta se po hribu navzdol in nadaljevala pot ob potoku, dokler nista prišla do izliva potoka v veliko reko. Ker je bila pot dolga je Dobrica čas, ki sta ga porabila za hojo porabil za to, da je Glupku povedal nekaj o znamenitih osebah današnjih in minulih dni, kako so se rešili iz raznovrstnih zagat in zakaj je bilo določeno obnašanje v določenem trenutku najpametnejše. Ko pa sta končno zagledala reko, se je oglasil:

»Dolga je pot do Okeanovih dvorov in veliko težav naju še čaka. Pa vendar je še tako dolga pot lahko še daljša, zato je pot vedno potrebno pametno izbrati. In v najinem primeru bo pot po reki kar pametna izbira.«

Že je hotel Glupko zaplavati, pa ga je Dobrica še pravi čas prijel za

eR	
Te	Te

rokav, saj plavanje pač ni bila najprimernejša izbira poti. Pokazal je Glupku, kako se da iz nekaj dreves in kosa platna hitro sestaviti splav, mu razložil, kako se z njim upravlja ter ga poučil, da se je potrebno oskrbeti s hrano, ali pa vsaj z ribiško opremo, nato pa sta zaplula po reki navzdol. Nekaj časa sta tako mirno plula, nato pa je voda postajala vse bolj divja, bližala sta se namreč kraljestvu vodnih brzic.

Vodne brzice so bile nekoč vodne vile, ki so bile tako zadovoljne s svojo veliko lepoto, da so takoj ko so videle kakšno drugo bitje izginile, da ne bi to bitje skazilo njihove lepote. In ker je bilo na svetu poleg njih še veliko drugih bitij, so bile prisiljene biti ves čas v gibanju. In ker so se vedno premikale so imele zelo malo časa za očeditev svoje vilinske polovice, so z leti postajale vse bolj vodne in vse manj vile. In ko so sčasoma opazile, da ne morejo več privzeti trdne oblike so se zelo razjezile, zato so vsakega potnika, ki bi si drznil kamorkoli potovati preko njih pošteno pretresle.

Dobrico in Glupka je tako kmalu premetavalo gor in dol in Glupko se je le stežka obdržal na splavu in začel rotiti vile naj ju ne premetavajo tako hitro. Dobrica pa se je zgolj nasmehnil, saj je vedel, da hitreje kot ju bo premetavalo, prej bosta zaplula v mirne vode. In tako je iz splava odvezal eno deblo, se z njim nekajkrat odrinil od najbolj neugnanih brzic, ki so jima, da bi jima otežile pot naplavile celo skale, nato pa to deblo uporabil kot veslo in splav s spretnostjo največjih veslačev popeljal v mirne vode.

Mirno sta nadaljevala pot, dokler se nista kar naenkrat ustavila ob velikem kupu kamenja. Reke je bilo konec, trčila sta ob kopno. In Glupko se je razveselil:

»Rekel si da bova, ko prideva do konca reke prišla do morja in da so tam Okeanovi dvori. Torej bom v kratkem dobil pamet.«

Glupko pa mu je odvrnil: «Vidim, da ti še ne boš tako kmalu našel pameti. Če bi se reka tukaj res končala in bi se začelo morje, bi bilo vode kar naenkrat še veliko več. Ne pa, da kar izgine. Ne, nekdo jo je moral zaustaviti. Če hočeva najti Okeana torej najprej poglejva, zakaj je tukaj kar naenkrat jez. Pa da ne boš preveč pričakoval. Tudi ko najdeva Okeana ti on pameti prav gotovo ne bo dal. Lahko ti da samo kak nasvet. No, zdaj pa le parkirajva splav in poglejva, kaj se je

eR	
Te	Te

pravzaprav zgodilo.«

Stopila sta na kopno in se odpravila po izsušeni rečni strugi navzdol. Vode skorajda ni bilo več, le na vsake toliko časa je bilo videti manjšo mlakužo, zato pa je bilo okrog toliko več razne druge navlake, starih čevljev, razbitih kozarcev, vodovodnih cevi, pa še mnoge druge šare povrhu. Skratka pravo smetišče. In ko sta si mislila, da si večjega smradu in umazanije sploh ni mogoče več zamisliti, sta naletela na nekaj kupov smeti, ki so po velikosti in smradu presegali vse ostale. Že sta pomislila, da huje sploh ne more biti, ko so se nekateri kupi pred njima začeli premikati, nakar se je največji med njimi popolnoma zravnal in s hripavim glasom spregovoril:

»Kako si drzneta brez dovoljenja vstopiti v kraljestvo šugavcev. In ko bi bila vsaj oblečena kot se spodobi, ne pa, da imata na sebi neke cote, ki nimajo še niti sto let, pa komaj tu in tam kako luknjo. Kaj pa je to? O groza, vajina obleka je mokra, torej sta jo morala pred kratkim oprati. Za ta zločin se bosta morala zagovarjati pred vrhovno Šugo.«

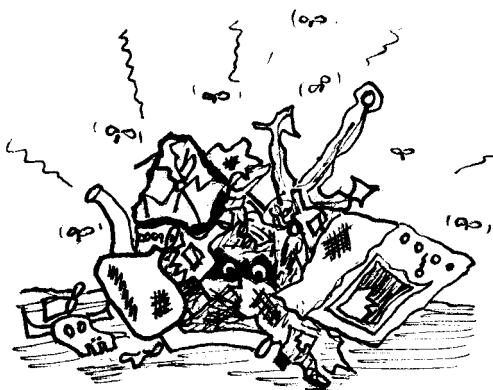
V trenutku je naša junaka obkrožilo še nekaj šugavcev in ju obdalo s takim smradom, da nista mogla niti pomisliti na pobeg, nato pa so ju preko grozljive pokrajine odpeljali k vrhovni Šugi.

Vrhovna Šuga je v sebi združevala vso nesnago in vse neumnosti človeške zgodovine. Na daleč je sicer delovala le kot velik kup smeti, vendar pa so tekom let, ljudje ki so na ta kup metali odpadke vedno pustili še nekaj svoje neumnosti in zlobe in tako, je velika količina zlobe prepojila kup smeti in nastala je Šuga. Šuga je sicer sčasoma postala ogromna in vedno bolj zlobna, vendar pa je bilo v njej nabranih že toliko smeti, da je bila njena teža prevelika, da bi se lahko premikala. In zato je, da bi se lahko širila naokrog od sebe odcepila več manjših kosov, ki so potem njen vpliv širili naprej in tako so nastali šugavci. In ti so se sedaj že tako razširili, da so uspeli zaječiti reko in tako uspešno branili svoje kraljestvo pred večjo količino vode.

Ko so ujetnika pripeljali pred Šugo, je ta z neprijaznim glasom zagodrnjala: »Kako si drzneta prodreti na območje Šuge, gotovo sta vohuna, ki bi sem rada vrnila čistočo in slabe stare čase, ko je bile vode še v izobilju.«

Glupko je nato odgovoril: »Ne gospa Šuga, midva vam nočeva nič sla-

eR	
Te	Te

bega, midva sva samo potovala po reki, da bi našla vodo iz...«
 »Kaj, po reki sta prišla in vodo sta iskala, komaj uspem zajezi vodo, pa bi jo rada vrnila nazaj in ne samo to, iščeta še neko drugo vodo, ki je prej ni bilo. Saj je ja jasno, da je voda smrtni sovražnik našega sveta, parazit, ki povzroča čistočo, zaenkrat žal še neozdravljivo bolezen. Treba vaju bo prevzgojiti, vključena

bosta v uničevalski odred.«

In tako sta bila Glupko in Dobrica vključena v Šugine najbolj temne sile. Hkrati s vso mogočo nesnago sta hodila po okolici Šuginih dvorov in bila prisiljena v razbijanje in uničevanje vsega, kar je bilo še koliko toliko celo in lepo. In tako sta v družbi velikega števila šugavcev nekoč prišla mimo mesta, kjer so ju pred mnogo dnevi zajeli in kjer je stal trden jez. Dobrica je takoj zaslutil priložnost in je zvito pokazal na jez, ter omenil, da kako je pa tukaj še vedno vse tako dobro ohranjeno in da bi morali še marsikaj uničiti. Začel je tolči po jez in ko so šugavci videli s kakšno vnemo uničuje lepi novi jez, je hitro tudi njih prevzela želja po njegovem uničenju. In v vsem tem besu niso niti opazili, da se jez čedalje težje upira naraščajoči sili reke. Sta pa bila zato Dobrica in Glupko toliko boljše pripravljena in sta tik preden je jez popustil uspela skočiti na splav.

Nato pa je moč vode, ki jo je jez toliko časa zadrževal prodrla z vso silo. Prebila je jez in se razlila po Šuginem kraljestvu in odplaknila vso umazanijo, naša junaka pa z veliko hitrostjo pognala po strugi navzdol. In tako sta naša junaka, ko se je reka dokončno umirila že zaplula v območje Okeanovega kraljestva. In ni minilo mnogo časa, pa je Glupko o svojih težavah že poročal Okeanu.

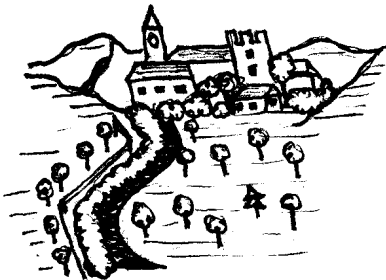
Sari modrec je za trenutek razmislil, nato pa spregovoril: «Da bi takole iskal pamet, to pač ne bo šlo. Če misliš, da ne najdeš pameti, ker ni vode se motiš, ne celo nasprotno vode primanjkuje zato... «

eR	
Te	Te

»Ker ni pameti, da bi znali vodo najti«, mu je skočil v besedo Glupko. Okean se je nasmehnil, nato pa zopet spregovoril: »Dolgo časa si ubiral napačno pot, sedaj pa vidim, da si končno našel pravo pot. Vidim, da ti je koristil čas, ki si ga preživel z Dobrico in si se marsičesa naučil. In ta pot te je pripeljala do pameti, ki jo boš upam, da pametno izkoristil in našel tudi vodo, kajti brez pameti se da čisto normalno živeti, brez vode pa zelo težko. Da pa boš lažje našel vodo, ti ob vsej pameti, ki si jo že našel dajem še tale nasvet. Nikar se ne ubadaj s tem, kam je šla voda, kajti vse vode na koncu končajo v mojem kraljestvu. Vprašaj se rajši zakaj ne priteka nova voda. In, še to ti povem, Mesto izsušenega vodnjaka ni propadlo zaradi tega, ker je v vodnjaku zmanjkalo vode, ampak je nasprotno v vodnjaku zmanjkalo vode, ker je mesto propadlo, propadlo je pa zato, ker je njegovim meščanom manjkalo pameti. No, odgovor na to kje je voda iz vodnjaka se pa skriva v vodnjaku samem.«

Glupko in Dobrica sta še nekaj dni preživela pri Okeanu, nato pa je bil res že skrajni čas, da odideta in sta krenila proti Mestu izsušenega vodnjaka. Tam sta zlezla v vodnjak in opazila, da je velika skala preprečevala dotok nove vode. Seveda je Dobrica, kot škrat, ki je vajen dela v rudniku to skalo brez težav razbil in iz vodnjaka je spet pritekla voda, vodna vila se je prebudila iz dolgega sna, v mesto pa so se tudi začeli vračati prvi prebivalci.

Seveda Mesto ni moglo kar čez noč doseči stare slave, vendar pa je Glupko, ki se je, med iskanjem pameti marsičesa naučil, dobro upravljal življenje v mestu, na začetku še ob pomoči Dobričinih nasvetov, z leti, ko se je Dobrica že postaral pa že praktično sam in tako je sčasoma mesto spet pridobilo večino svojega šarma in veličine.

Vid

eR	
Te	Te

MAČJI POBALINI

Na vrtu pri Kozini,
Zbrali so se mačji pobalini.

Vsi prestrašeni, da je kaj,
Čakali so na mačji raj.

Ko prideta dva mačja pobalina,
Skočita čez plod
In prevrne se hlod.

A, ko prevrne se hlod,
Zvali se čez cel mačji rod.

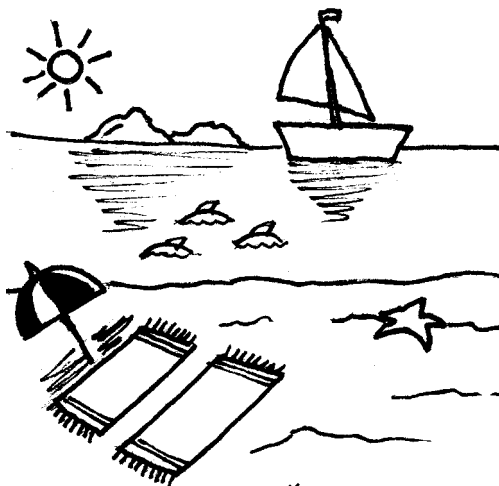
In še tam,
Kjer je presta nevesta,
Tja do Ljubljanskega mesta.

Zala Deželak, Hobotnice

LJUBEZENSKA PESEM

Na ladji se peljeva,
Ribice gledava,
Noro se sončiva,
Ko delfine gledava,
Noro se sončiva.
Ko noro se sončiva,
Nevihta se približa,
Na obalo zdrviva,
Ladjo zasidrava.

Darko, Hobotnice

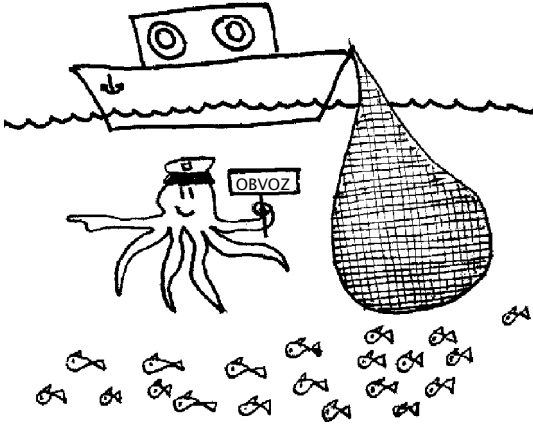

eR	
Te	Te

METULJ

Metulj leti, snežen se mi
zdi,
Ker v barvah cveti,
In na travniku se sveti v
temi,
Ko dan se zbudi,
V barvah novih zaživi.

Zala Deželak, Hobotnice

ZLATA LADJA

Na zlati ladji se peljem, gledam lepe
delfinčke.
Delfinčki se igrajo z ribicami.
Ribice in delfinčki skačejo iz vode in nazaj.
Tralala-tralala-tralala.
Ladja pripelje mimo majhnih živali.
Živalice se ustrašijo.
Ribič vrže mrežo v vodo,
Male živalice pa se ustrašijo.
In male živalice se ustrašijo in zbežijo.
Ribič pa je zaman vrgel mrežo v vodo.

Liam, Hobotnice

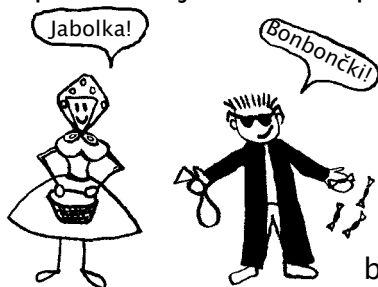
OGLED SLOVENSKE FOLKLORNE SKUPINE FRANCE MAROLT

Postava Jurij, Špela, Tomaž, Johnny, Matevž in moja okrogлитeta, se je v nedeljo 28. marca znašla v Cankarjevem domu. Naša teleščka so bila kulturno že krepko podhranjena in bil je skrajni čas, da smo kaj ukrenili v tej smeri.

Jasno smo šli tudi navijati za Jurijevo mamo (ki nam je zrihtala prav nobil sedeže). Pritisk pa je vsaj meni do konca prebil mersko skalo, ko se je na odru pojavila sošolka Marija. Sprva smo jo kar težko našli med pajacki in punčkami, ki so se vrteli v ritmu belokranjskih, istrskih in drugih napevov. Kmalu tudi sebe zalotiš kako ti kazalček na roki potrkava v ritmu. Uživala pa niso samo ušesa ampak tudi oči, ki so se sprehajale po čudovitih pisanih nošah. Človek se vpraša kaj so včasih dečve skrivale pod krila, da so stala kot odprte marele.

Med pavzo me je kar samo poneslo k prijazni teti, ki je v roki držala poln jerbas suhega sadja (takim tetam se je pač fino prikupiti, saj so vedno oborožene z dobro papico, poleg tega kdo ne bi raje zavil k prijetni ženički s peharčkom jabolk, kot pa k prijaznemu stričku z bonbončki).

Drugi del predstave je strl še tako robustno dušo, saj so se na oder stlačile skoraj čisto vse noše različnih slovenskih pokrajin in skupaj zapele. Čista harmonija.

Ja, se je splačalo in morda je čas, da začnemo naša teleščka redno furat na takšne in podobne kulturne prireditve.

Saša

eR	
Te	Te

NOT 2004

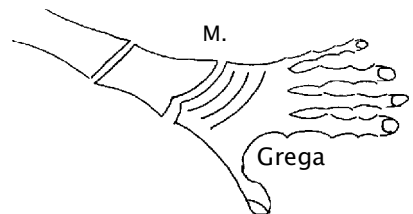
Letos smo se strelci prvič udeležili nočno orientacijskega tekmovanja (NOT) in se vrnili nasmejanih obrazov (no v bistvu takarat ravno ne, saj je bilo 5 ponoči/zjutraj). To tekmovanje mi je znano ze od malih nog in se mi je vedno zdelo nedosegljivo zame. No zdej sem to dosegel in moj življenski cilj je dosežen (joke).

Tekmovanje je potekalo na Vrhovcih, spali pa smo v tamkajšni osnovni šoli, natančneje v telovadnici (brez debelih pen, na katerih smo nameravali spati :). No kakorkoli, utaborili smo se v kot telovadnice, direktno pod tablo z urami odhodov, tko da smo bili zelo popularni. Taborniki so kar eden za drugim hodili k nam in nekaj minut stali pred nami, kot bi bili mi nekakšna žirija. Naša ekipa PP (jst, Pavlin in Johny) smo bili samo trije od petih, a kljub temu smo dobili enako količino hrane kot ekipa s 5 člani (1,5l ledenga čaja, pet malih vrečk smokijev in 15 sendvičev!!!). Žreb našega odhoda je bil ugoden tako da smo se malo pozabavali in iskali samolepljive listke, ki so jih lepili (neka igra med rodovi za nek bonus na ROT-u) in že smo morali na topotest. Vsi trije smo slutili, da bomo pri njem imeli težave. In res se je to zgodilo. Dobimo list pred sabo in: »okej tega bom za na koncu pustil, ok tega tut, okej tega tu, ta mislm da je sadovnjak, taga bom tut pustu, ...« in tako prišli do konca in se spogledali. S Pavlinom sva si minutko pred konce listke še izmenjala, da rešiva kar znava (kar je bilo enako nič). Takoj za tem je bilo vrisovanje, kjer smo zadeli 2 točki (ne povem kok je bilo vseh). Za tem se je pa zares začelo (mislm sej to je bilo tut zares ampak dobr). Dobili smo nek kartončk, Johny je dobil nek čip, k ga je pol vtiku v kontrolne točke. Ura je bila pol devet in pot pred nami je bila ze v mraku. Hodili smo natančno po zemljevidu vse do prve točke in nam je bilo vse jasno. Tam smo imeli minsko polje na katerem smo dobili navodila, katerih še nismo videli. Nek kontra azimut, za katerega nam je kolega povedal da odštejemo 180 in tako smo dobili 45 miliwhatever. Vse lepo in prav, če ni bi naš kompas imel le 35 miliwhatever. Tako smo takoj falili in 0 pik. Okej gremo naprej po poti in kmalu je bilo vse sumljivo. Znašli smo

eR	
Te	Te

se na polju, morali bi pa biti na cesti. Nekako smo prišli do bližnje vasice, od katere smo nadaljevali pot proti KT2. Ta je bila sredi gozda ob izviru reke, tako da smo do nje hodili ob reki (vmes smo narobe zavili ker je Pavlin vidu tlakovce in rekel »tle gre zihr«. Na srečo smo se hitro obrnili. Po nekaj časa hoje ob reki (Juhny je reku zakaj skoz govorim reka, če je potok pa mu nism znal odgovorit) nam je začelo vse delovati sumljivo in takrat smo naleteli na KT2. Huh. Hitrostna etapa, to je nakaj za nas. Odžejali smo se in »hitro« nadaljevali pot. Jaz sem predlagal pot, ki naj bi vodila dol in nato gor in po cest do točke. Seveda sta se strinjala in smo šli. Pridemo dol in zagledamo tri reke (ubistvu so bli ti tut potoki), ki jih na karti ni bili niti približno. No tam je Pavlin namočil svoj čevelj v vodo, za kar sem bil seveda jaz kriv (on pa ni imel baterije sabo na nočno tekmovanje). Po majhnem vzponu smo naleteli na cesto katero je Pavlin hitro potrdil in začel po njej hoditi. Če bi bilo vse lepo in prav bi prišli po petih minutah do točke, a mi smo hodili pol ure in takrat zagledali tabornike. Hitro smo se jim pridružili in šli z njimi do KT3. Vse lepo ampat ta KT3 je bila njihova KT3 in naša KT8. To smo ugotovili po tem ko je Johny vtaknil čip notr in povedal da zdaj ne moremo nazaj. Tako smo šli naprej na KT9 kjer smo za silo rešili prvo pomoč in na KT10, kjer smo oddali cel 1 znak z morsejevo abecedo. Verjetno zato ker sem jaz ponesreči pritiskal na luč med tem ko sem gledal na listek (ups, se zgodi). Na cilj smo prišli 20 min pred časovnico tako da minus pik ni bilo. Ažurni rezultati so kazali da smo na prvem mestu, a to zato ker ostali še niso imeli točk od orientacije. Do 4 smo čakali na našo ekipo grč in se med tem smejali neumni »inpro ligi«, v kateri je Johny zelo užival. Tako smo prišli domov z dejstvom da gremo naslednje leto spet!

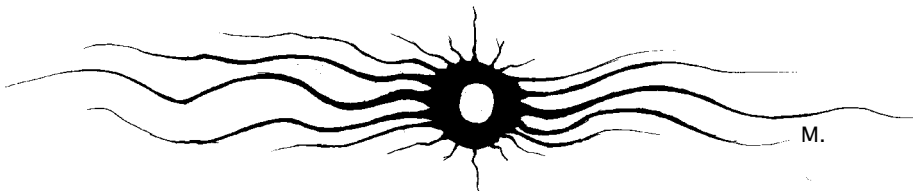

eR	
Te	Te

NOT

V soboto je potekalo Nočno Orientacijsko tekmovanje NOT (za tiste ki ne veste kaj je to bom povedal na kratko: to je tekmovanje za ljudi stare od 16 let naprej in se odvija v trdi noči in je zelo dobro in tudi dosti zahtevno). Zbor je bil ob 17:00 pri O.Š. Vrhovci. Po prijavi vseh tekmovalnih ekip je bilo povedano kaj se bo delalo in po zboru je sledil zbor vodij ekip (pri nas sta to bila Vid Vidic in jaz), kjer so nam povedali o progi sami in o čipih, ki smo jih dobili po prijavi, da se jih nosi na prstu in da delujejo tako, da ko prideš na kontrolno točko, dobiš škatlico kamor vtakneš čip in na čip se ti zapiše kdaj si prišel na KT, potem pa smo še žrebali številke ekip. Po zboru vodij ekip se je začelo čakanje kdaj bo kakšna ekipa na vrsti. Ko je naša ekipa prišla na vrsto in smo se odpravili reševati topotest in po topotestu je še sledilo vrisovanje na karto kjer smo vrisali samo dve točki pravilno. Potem je sledil start kjer smo dobili zemljevid, štartni list in smo čip vtaknili v škatlico in s tem tudi štartali na progo. Našli smo 1., 2., 8., 9. in 10. KT. Po povratku na cilj smo še čakali na drugo skupino tekmovalcev našega rodu, med čakanjem smo se udeležili impra, ki je potekal v neki učilnici in si tudi privoščili juho. Ko je nazaj prišla še druga skupina smo počakali, da so še oni si privoščili juho in potem smo se skupaj odpravili domov. Lahko rečem da je bilo na NOT-u zelo dobro in da se ga bom udeležil še naslednje leto.

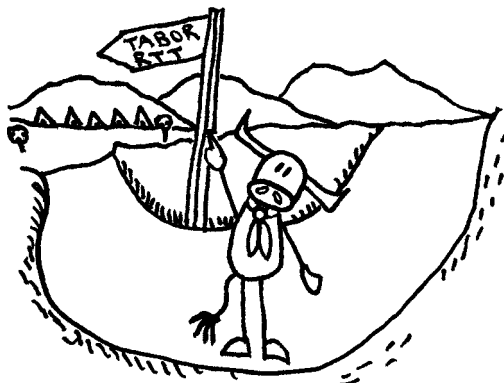
Johny

eR	
Te	Te

TABOR 2004 SEVEDA BO...

...TOKRAT PRAV POSEBEN

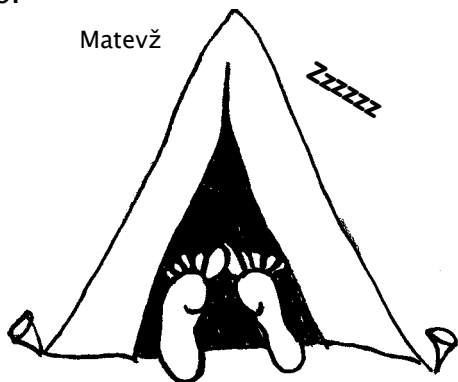
A že vohaš poletje? O ja. Zagotovo bo prišlo. Saj je še vsako leto. Organizatorji letošnjega tabora te vabimo na tabor 2004. Ta bo nekaj posebnega. A te zanima kaj bo tako posebno? Pridi pa boš videl. Izpolni prijavnico in jo prinesi vodniku.

Tabor je namenjen zabavi, druženju in malo tudi učenju.

Zagotovo se spomniš dogodivščin iz prejšnjega leta. Letos bo še boljše in še bolj zabavno. Kakor vidiš bomo za vse poskrbeli mi, za prijetno vzdušje in družbo pa boš moral poskrbeti tudi ti. Letos nas vabi reka Lahinja, le streljaj stran je reka Kolpa – vroče nam letos zagotovo ne bo. Tudi letos bosta z nami kuharici Metka in Katra, ki bosta poskrbeli za spokojen mir v naših želodčkih.

Za konec pa še pomembno opozorilo. Zagotovo ti bo žal, če se nam letos ne boš pridružil. Hitro sporoči vodniku da prideš in se nam tako pridruži na sproščujočem, zabavnem, poučnem, antidepresivnim in narave polnem taboru 2004. Se vidmo.

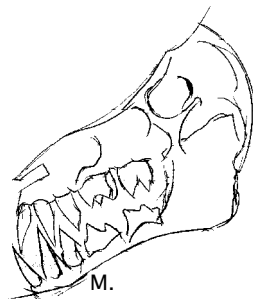
Matevž

eR	
Te	Te

VOD SE PREDSTAVI

Vsem je jasno, da je jasno kdo so naši Volki in kakšne prav posebne živalce so to. Zato jih niti ne bomo posebej predstavljali, ker itak že vsi vemo, da navijajo za Olimpijo in da so vsi po vrsti carji. Zadnje čase so začeli skrbeti tudi za opremljanje in dober izgled naše taborniške sobe, kar zasluži en velik M.

K predstavitvi še naprej vabimo tudi druge vode. Hočemo afere, trič-trač zgodbice, vse kar se godi pri vas v vodu, pa bi radi, da izvedo tudi drugi!

Jučer sam išo sa očkotom i sestricu u životinjski vrt. Očka nam je kupio sljadoljed od vanilija i čokoljadu.

Polj smo išli gledat opice in iz sestricu smo se smijali. Onda me je očko iz šamaro in reko:«P...ti..., bodi pridnan če ne te bom...Rekao sam zakvaj i dobio sam jedno pljesko na zube.

Volki carji!

SLO car!

Saša car!

RTT car!

eR	
Te	Te

AVSTRALIJA, ZARES?

Pokrajina je postajala vedno bolj ravna in pretežno rumenih odtenkov predvsem zaradi do obzorja segajočih žitnih polj. Proti večeru sva vstopila v park, očitno pri enem od stranskih vhodov, saj naju je pričakala samo informativna tabla s karto in vabljivimi slikami divjega živeža, ki naj bi ga kar mrgolelo v parku. Opremila sva se s svojim izvodom karte, ki so ponavadi na voljo zastonj ob teh informativnih tablah in izbrala levo cesto. Ta naj bi naju domnevno pripeljala do prostora za prenočevanje, čeprav ni bilo čisto razvidno kako daleč naj bi to bilo. Po nekaj kilometrih vožnje sva ugotovila, da bo sonce kmalu zašlo in to na precej lep način, zato je bilo, zaviti s poti in najti kakšno peščeno sipino za slikanje morebitnega prekrasnega sončnega zahoda, samoumevna odločitev. Znak naju je opozoril, da sva na cesti primerni za vozila s štirikolesnim pogonom (4WD). Na prtljažniku najinega avto je pisalo 4WD in sva rekla, "da vidimo kaj stvarca zmore!"

Zaviti s poti je vedno dobra odločitev, kot se je izkazalo. Takoj, ko sva zapeljala malo globlje v hosto so začeli pred avtom skakati kenguruji z vseh strani, videla pa sva tudi take, ki so skakali čez širne travnike s sončnim zahodom v ozadju, skupaj z emuji in divjimi kamelami. Zadovoljna in spodbujena z uspešnim prvim srečanjem druge vrste, sva pogumna ubrala še par deset kilometrov dolgo 4WD skozi grmovje v osrčje parka.

Dodobra se je že zmračilo, kampa pa še kar ni hotelo biti zato sva malce podvomila v verodostojnost karte, ki so nama jo podtaknili. Po krajši analizi sva ugotovila, da karta kaže samo južno polovico parka in da sploh še nisva na karti. Pot je postajala vedno bolj peščena in najin

eR	
Te	Te

štirikolesni pogon je kar dobro ril preko peščenih nanosov, ki so vsak ovinek na cesti spremenili v adrenalinsko bob stezo. Klanci so postajali vse daljši in strmejši in v nekem trenutku avto ni več zmožgel mehkega peska. Vse skupaj je bilo precej podobno ritju po sveže zasneženi gorski cesti, kjer velja pravilo: vozi v nizki prestavi in nikar se ne ustavlja. Nekajkrat sva morala iti nazaj po zalet vendar me je počasi začelo skrbeti, da naslednjega pa morda ne zvoživa več.

In kar se je moralo zgoditi se je zgodilo.

Predstavljamte si zdaj dva, sicer nadebudna mladca, s tremi urami izkušenj v puščavskem okolju, v temi, ob 11 zvečer, 50 km od najbližje kmetije, v avtu, nasedlem na vrhu peščenega zameta, 30 cm globoko v sipkem pesku. Ker seveda nisva imela lopate za izkopavanje nasedlih avtomobilov iz peska sva se zadeve lotila kar s palicami iz bližnjega grmovja, pa še malce vej sva podložila pod kolesa, kot so to počeli na Camel-Trophyju. Ni zaleglo, in po nekaj poskusih so kolesa čisto zablokirala, avto pa je bil še 10 cm globlje v pesku. Utrujenost je botrovala odločitvi, da morava tole prespati.

Zjutraj sva vstala zgodaj, za primer, da avta nikakor ne bi spravila iz peščenega oklepa. Ostala nama je pravzaprav samo možnost, da ga zrineva naprej, navzdol po klancu in upava, da za naslednjim ovinkom ni še višje in še strmejše sipine, ali pa, da se peš odpraviva do 30km oddaljene uprave parka, kjer je mogoče telefon in mogoče kakšen živ človek.

Vsi, ki ste si do zdaj že pogrizli vse nohte na levi roki, prihranite

eR	
Te	Te

si drugo roko za kasneje. Sreča je namreč hotela, da se je avto prepustil sili gravitacije in speljal navzdol po klancu, tako da sva lahko nadaljevala vožnjo preko peščenih hribov. Isti sreči v zahvalo tudi višjih in strmejših sipin ni bilo, in po slabi uri guncanja sva le prišla do informacijskega centra, kjer seveda ni bilo žive duše, le zanimiva razstava o lokalni favni in flori, ki sva si jo z zanimanjem, na hitro, ogledala. Zadovoljna ob misli, da se ta zgodba skoraj ne bi mogla tragično končat, saj je bil tam tudi telefon, sva nadaljevala pot čez vročo, od žita rumeno ravnino centralne Victorie, proti severu, v mesto Mildura.

Tu se v resnici res začne: "outback" namreč. Severno od reke Murray koncentracija naselij in s tem seveda ljudi drastično pade na tisto povprečno vrednost enega prebivalca na km². Pokrajina, gosto prekrita s pritlikavo vrsto evkalipta – Mallee – po kateri se tudi imenuje, ne vdaje vtisa prijetnega bivalnega okolja v katerem bi si človek zaželel postaviti vikend. Pa vendar so tu našli najstarejše ostanke aboridžinske kulture, v narodnem parku Mungo, 110 km severovzhodno od Mildure. Pred 60.000 leti je bilo tu, namesto nekaj posušenih slanih jezer in par peščenih sipin, morje in baje so tedanji prebivalci kar uživali. Narava in čas sta ocean potisnila 580km južneje, tu pa je ostalo eno od imenitnejših čudes narave. Če se ne zamudite preveč z občudovanjem vročega rdečega peska po katerem lezejo

eR	
Te	Te

najrazličnejši kuščarji, ki jih seveda hočete imeti na fotografiji v najrazličnejših pozah, in vseh ostalih nenavadnih objektov, ki se začuda znajdejo sredi te praznine, lahko ravno še ujamete najbolj seksi barve sončnega zahoda na peščenih stolpih naravnega čudeža, ki mu rečejo Veliki Kitajski zid. Gre za 100 km dolg greben peščenih mojstrov in narave, ki prehajajo iz, od vetra izklesanih stolpov najrazličnejših oblik na eni strani, do snežno belih peščenih sipin, kot v pravi puščavi, na drugi. Tu te pa res prime da bi zavriskal.

Park si lahko ogledaš na 70 km dolgi vožnji po krožni makadamski cesti. Ker pa je vse skupaj že močno začelo spominjati na običajen turistični ogled, je bil že skrajni čas, da se nama zgodi kaj razburljivega. In glej ga zlomka, ravno na najbolj oddaljenem ovinku ceste se avto nenadoma ustavi. Poskusiva ga zopet zagnati, zaganjač obrača a motor se ne prebudi. Kot vsak povprečen poznavalec avtomobilov, sva tudi midva seveda odprla havbo in poznavalsko pretipala vse kable in cevke v motorju. Vse je izgledalo OK in sva pomislila, da mora biti kaj grozno zakompliciranega. Lipe je dal pobudo, da se bo on odpravil na 10km dolgo pot čez slano jezero do uprave parka. Ura je bila ravno okrog poldne in sonce je ravno uprlo svojih blagodejnih 39°C na razgreto pokrajino. Še preden je ideja dozorela v najinih razgretih glavah pa je na srečo mimo pripeljal avto. Prijeten parček v tretjem življenjskem obdobju nama je prijazno ponudil pomoč. Medtem, ko je mamca z navdahnjenim optimizmom ugotovila, da; "danes je pa res prijetno hladno", sva

z atom ponovila uvodno poglavje priročnika "Motoroznanstvo za telebane". Razdelilnik vžiga dela, svečke so v redu, akumulator je poln, tank je poln, vplinjač zaliješ z bencinom in vžgeš, še vedno ne del. Ko je zmanjkalo idej, sva družno ugotovila,

eR	
Te	Te

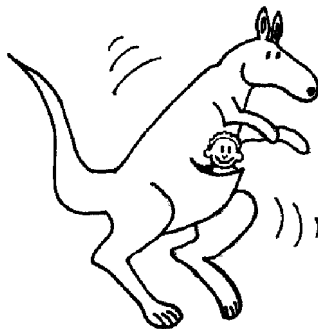
da je verjetno nekaj električnega, da je verjetno šla tuljava ali kaj podobnega. Na žalost bo treba avto odvreči k mehaniku. 140 km daleč.

Prijazno sta se ponudila, da bosta obvestila parkovnega čuvaja ali pa bosta poslala koga z vlečno vrvjo, da naju odpelje do vhoda. Pomenljivo sta se prepričala, da imava dovolj vode in se odpeljala naprej po prašni cesti.

Kasneje so nama razložili, da najina ideja o prečkanju puščave ni bila tako zelo prebrisana. Pri 40°C namreč lahko sonce in vroč veter dobesedno izsušita človeka že v parih urah. V takih razmerah mora človek vsako uro spiti vsaj dva litra tekočine in s tem se ni za hecat. Prvo pravilo, ki ga more človek upoštevati, če obtiči z avtom v avstralski pušči, pa je, "Ne zapuščaj avta!" Velikokrat so namreč že našli zapuščen avto ob cesti, njegovi vozniki pa so za vedno izginili v razbeljenih širjavah.

Iz šotorske plahte in avta sva si naredila zasilno senco, ter pod njo skušala zabiti čas z igranjem kitare in odganjanjem muh. Te po svoji vztrajnosti in nadležnosti prekašajo vse vrste nadležnosti, ki ste jih kdajkoli doživeli. Še posebej z veseljem rinejo v ušesa in nos in oči, kjer je seveda največ vlage, ki jo tam tako primanjkuje. Živci so ravno začeli popuščati, ko se je iz nasprotne smeri pripeljal oblak prahu in pred njim čuvajev džip. Malce smo še popametovali, potem pa v tandemu prevozili 30km do uprave parka, kjer sem poklical vlečno službo.

"Nekaj časa bom rabil, je pa le 110 km" je prijazno razložil možakar. Ravno prav, da si skuhava južino.

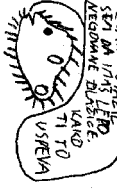
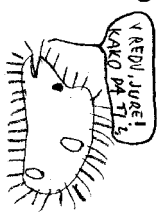
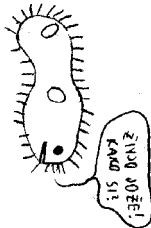
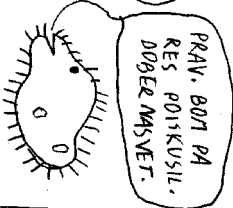
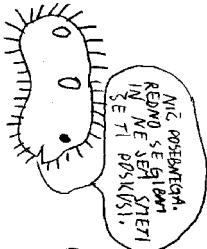

Dumy

SREČANJE PARAMECIJEV

izdelal: Johny

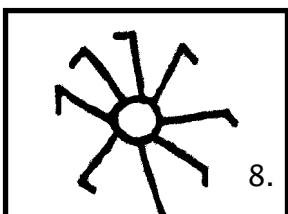
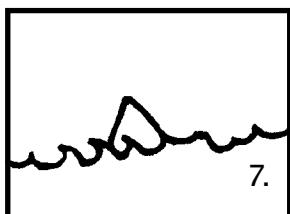
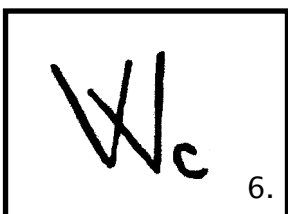
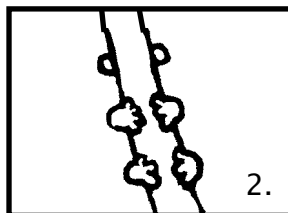
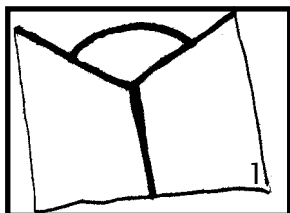
NEKOC V NEKI LUŽI STA SE SREČALA DVA
PARAMECIJA, KI SE ŽE NEKAD ZASA MISTA
VIDELA IN STA SE MALO USTAVILA DA
BI SE POGOVARJALA. TUKAJ JE MALO TEGA O
ENTER STA GIMORILA.

KOMET

eR	
Te	Te

KAJ JE TO?

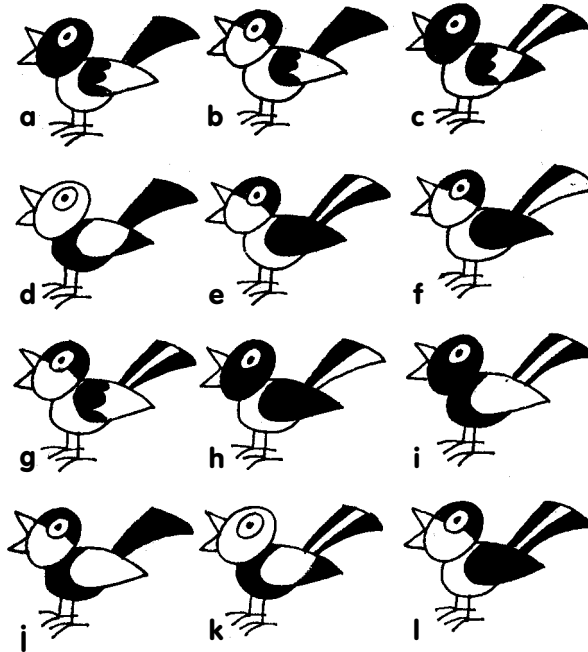
Rešitve:

1. Plešec bere časopis
2. Medved pleza na drevo
3. Kavboj za drevesom
4. Mačka pred mišjo luknjo

5. Štirje arabci iz ptičje perspektive
6. Veliki dvojni v pri malem c-ju
7. Jadrnica v valovitem morju
8. pajek dela stojo

eR	
Te	Te

ZA BISTRE OČI

Le dva ptička sta si enaka. Katera dva?